

Rezidence předsedů Poslanecké sněmovny a příběh rodiny Sochovských

OLGA ŠMEJKALOVÁ

Funkcionalistická vila z dílny architekta Pavla Smetany v ulici U Ladronky 31 na pražském Břevnově slouží od roku 1997 jako sídlo předsedů Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Její vznik a historie jsou však spjaty s pozapomenutými osudy rodiny Sochovských a ukázkově odrážejí milníky a zvraty 20. století.

Obchodník Alois Sochovský se narodil 15. srpna 1876 v Příbrami do rodiny městského hospodářského správce Čeňka Sochovského.¹ Koncem století odešel do Vídně, kde pracoval ve velkoobchodě s koženým zbožím a získal cenné zkušenosti pro své další podnikání. Počátkem 20. století nastoupil v pražské firmě nesoucí název po jejím zakladateli Antonínu Burianovi, která od roku 1849 sídlila v ulici V Jirchářích, v domě zvaném U tří pivoněk. Prosperující obchod se sedlářskými potřebami kolem roku 1903 odkoupil, rozšířil a znásobil jeho příjmy natolik, že mu v roce 1906 byla vyměřena tak vysoká daň z příjmu (180 K), že byl povinen zapsat firmu do obchodního rejstříku. S úřady svedl neúspěšnou bitvu o její název odkazující na jeho předchůdce² a nakonec byla do obchodního rejstříku zapsána 31. října 1906 pod názvem „Alois Sochovský v Praze“.³

O necelé tři roky později vstoupila do života Aloise Sochovského Marie Kopecká, narozená 27. srpna 1888 v Praze, dcera řídicího učitele An-

tonína Kopeckého ze Žižkova. V rodné historii se traduje, že k jejich prvnímu setkání došlo na procházce v jednom z pražských parků a Alois její krásu přirovnal ke kráse Panny Marie. Svatba se konala 20. dubna 1909 v kostele sv. Prokopa na Žižkově. Mladý pár oddal rodinný přítel Alois Svojsík, kaplan od Nejsvětější Trojice ve Spálené ulici, který později křtil i jejich děti.

Prvorozená byla v roce 1911 Marie, v roce 1913 se narodil Otto a posledním přírůstkem do rodiny se stal v roce 1915 Jiří. Rodina bydlela v Trojanově ulici na Novém Městě, tedy v dochozí vzdálenosti od obchodu V Jirchářích.

Po vypuknutí první světové války vzrostla poptávka i ceny sedlářských výrobků. Vzhledem k dobrému předválečnému zásobení velkoobchodu prosperoval podnik i ve válečném čase. V roce 1919 se firma Alois Sochovský stala výhradním zástupcem největší továrny na sedlářské kůže v Československu Bratři Vitouškové, továrna na usně v Třebechovicích pod Orebem, která později rozšířila své

Svatební fotografie Marie a Aloise Sochovských (1909) Foto: archiv Marie Holubové

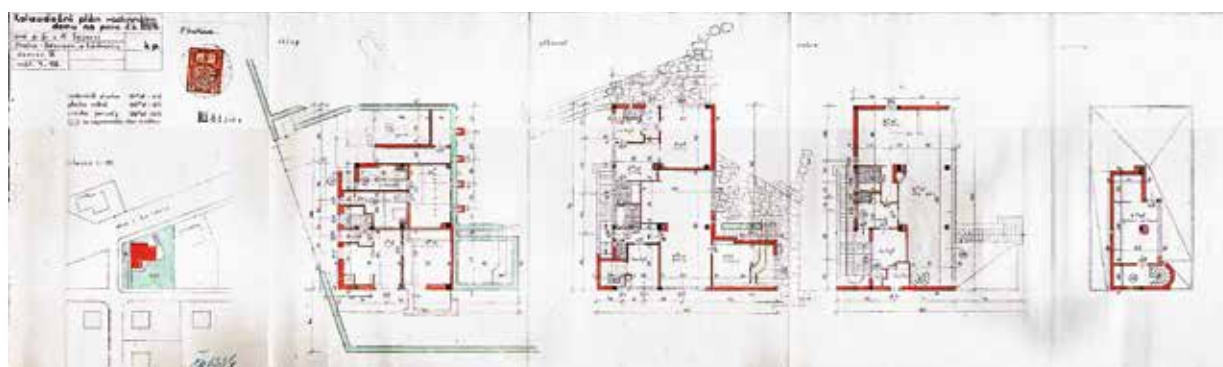
Reklamní leták firmy Aloise Sochovského, třicátá léta 20. století

Foto: archiv Marie Holubové

1 Státní oblastní archiv (dále jen SOA) v Praze, Sběrka matrik, matrika Příbram o66, fol. 166.

2 Měl znít: Antonín Burian a nástupce Alois Sochovský.

3 SOA v Praze, f. Krajský soud obchodní Praha, k. 879, fasc. A I-69, Alois Sochovský v Praze, Zápis firmy jednotlivce z 31. 10. 1906.

Kolaudační plán vily z roku 1939

Foto: Městská část Praha 6, Oddělení výstavby

podnikání o výrobu kování na postroje, auta a kufry. Tyto a další produkty nabízela firma Aloise Sochovského nejen soukromníkům a dalším podnikům, ale stala se i dodavatelem ministerstva národní obrany.

Marie Sochovská mladší

Dobré finanční zajištění rodiny ilustruje i studium nejstarší dcery v zahraničí. Marie své rodiče poprvé doprovázela do ciziny v roce 1926 jako patnáctiletá studentka průmyslové školy, ale zajímavější je její cesta do Francie a několikaměsíční pobyt v penzionátu v Calais v letech 1930–1931. Po svém návratu absolvovala

státní zkoušku z českého a francouzského jazyka. Další studijní cesta následovala v roce 1932 a tentokrát se jejím cílem provedpodobně staly britské ostrovy. I v dalších letech trávila v cizině dovolenou a cestovala po Evropě za sportem či ze zdravotních důvodů. Je možné, že k tomu využívala i rodinný vůz značky Aero, protože v roce 1934 složila řidičské zkoušky.⁴

Nejpozději v roce 1937 se Marie Sochovská seznámila s Františkem Šajnem, narozeným 23. ledna 1906. Tento rodák z Karlína nejprve pracoval jako úředník a později se stal disponentem ve firmě Kablo Kladno.⁵ Jejich svatba se konala v kostele Nejsvětější Trojice v Podskalí 7. září 1937.

Stavba vily

Po návratu ze svatební cesty strávené v zahraničí se novomanželé Šajnovi nastěhovali do bytu v ulici Na Rybníčkách, ale brzy padlo rozhodnutí najít a zakoupit vhodný pozemek pro stavbu dvougenerační vily. Jejím hlavním investorem byl sice velkoobchodník Alois Sochovský, výhradním vlastníkem všech nemovitostí se však stala jeho dcera Marie.

Marie Šajnová koupila pozemek pro stavbu rodinného domu v ulici Na Ladronce od Stavebního a bytového družstva Bílá Hora v Praze 2. července 1938.⁶ Architektonický návrh z pera Pavla Smetany předpokládal stavbu třípodlažní vily zasazené v šikmém terénu.⁷ V suterénu měl být umístěn kromě garáže a technických místností i byt pro domovníka, přízemí s přímým vstupem na zahradu bylo rozděleno na dva menší byty a první a druhé patro bylo určeno pro manžele Šajnovy. Prostor největšího bytu nebyl rozdělen příčkami a až na sociální zařízení a pokoj služky byl průchozí (dal se však oddělit závěsy). Z malé terasy u jídelny se scházelo po schodišti na zahradu. Vzhledem

Architekt Pavel Smetana (1900–1986) patřil mezi významné zástupce českého funkcionalismu. Architekturu vystudoval na Uměleckoprůmyslové škole a Akademii výtvarných umění v Praze. Byl žákem Pavla Janáka a Josefa Gočára. Mezi jeho realizace patří komplex školních budov v Bratislavě, obchodní škola v Blanické ulici v Praze na Vinohradech, škola ve Stachách na Šumavě nebo činžovní domy v Lokti a Bělé pod Bezdězem. Po roce 1948 tvořil ve stylu socialistického realismu. Na začátku padesátých let navrhl například nové klenby a vstupní přístavbu Průmyslového paláce na pražském Výstavišti. Byl profesorem (1945–1970) a rektorem (1949–1956) na Vysoké škole uměleckoprůmyslové.

Zdroj: VLČEK, Pavel a kol.: *Encyklopedie architektů, stavitelů, zedníků a kameníků v Čechách*. Academia, Praha 2004, s. 604.

4 NA, f. Policejní ředitelství Praha II – všeobecná spisovna (1941–1950), Marie Sochovská, k. 9964, sign. S 1052/3.

5 Disponentem byl jmenován v červenci 1937. *SOA v Praze*, f. KABLO Kladno, s. p. (1909–2002), k. 36, inv. č. 82, Stav osazenstva 1927–1943, Oběžník ke jmenování do funkcí ze 14. 7. 1937.

6 Katastrální úřad pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště (KP) Praha, Sběrka listin pozemkové knihy, Trhová smlouva č. d. (číslo deníku) 15331/38.

7 Městská část Praha 6, Oddělení výstavby, sign. D 1334, Stavební plány.

Rezidence předsedů Poslanecké sněmovny a příběh rodiny Sochovských

Pohled na vilu z ulice Kopeckého od východu ze zahrady (1939)

Portrétní snímek Marie Šajnové kolem roku 1934

Interiér obývacího pokoje v 1. nadzemním patře stejně jako ostatní vnitřní prostory vily zařizoval významný pražský bytový architekt Josef Hesoun (1903–1965). Sedící zleva: Marie Sochovská, Marie Šajnová (sestra Fr. Šajna), Helena Sochovská. Nad malou Marií se sklání matka Marie Šajnová a babička Josefa Šajnová.

Foto: archiv Marie Holubové

k bohatému společenskému životu manželů Šajnových bylo původně plánované solárium o patro výše přeměněno na dětský pokoj, ke kterému vedlo točité schodiště umístěné v rohu jídelní části. Tento pokoj měl vlastní sociální zařízení a rozsáhlou terasu s výhledem na Prahu.

Koncem srpna obdržel architekt Pavel Smetana od Marie Šajnové pl-

nou moc ve věci stavby, v pohnutých dnech republiky, 19. září 1938, vydal Magistrát hlavního města Prahy povolení ke stavbě a již za rok a necelý měsíc byla novostavba zkolaudována. Noví obyvatelé však na povolení k jejímu užívání nečekali. Podle policejních přihlášek se manželé Šajnovi a Alois Sochovský s chotí nastěhovali do vily již počátkem července roku 1939.⁸ Byt

původně určený domovníkovi obsadila matka Františka Šajna, Josefa, s dcerou Marií a poslední byt v přízemí byl pronajat rodině Josefa Tomana.

A právě v období stěhování a dokončovacích prací dolehla na rodinu tíha nacistické okupace. Nejmladší člen rodiny Jiří Sochovský byl 8. července 1939 pro svoji ilegální činnost zatčen Gestapem.

8 NA, Policejní ředitelství Praha II – evidence obyvatelstva, Alois Sochovský, nar. 1876.

Otto Sochovský a Jiří Sochovský v roce 1945

Foto: archiv Jiřího Sochovského mladšího

Jiří Sochovský

Zatímco prostřední ze sourozenců Sochovských Otto odmaturoval na obchodní akademii a byl od roku 1936 zaměstnán ve firmě svého otce jako prokurista,⁹ Jiří se vydal jinou cestou. Po absolvování vyšší průmyslové školy chemické nastoupil ke studiu na Vysoké škole chemicko-technologického inženýrství. Studia ale po dvou semestrech zanechal a začal pracovat v chemické továrně Ing. L. Kirschner v Uherském Hradišti.

Vojenskou službu absolvoval v letech 1936–1938, v době zhoršující se zahraničně-politické situace a stupňujícího se napětí, které vyvrcholilo v září 1938 všeobecnou mobilizací a přijetím mnichovského diktátu, což v něm patrně prohloubilo vlastenecké cítění. V listopadu 1938 se vrátil z vojenské služby domů a požádal o práci ve firmě Baťa a. s., Zlín. Byl prověřen agenturou Pragocredit, úspěšně absolvoval všechny testy a pohovory

a 11. ledna 1939 byl přijat na pozici laboranta ve výzkumném chemickém ústavu Baťových závodů.¹⁰

Po březnové okupaci Československa se zapojil do odbojové činnosti, za kterou byl v červenci 1939 zatčen a více než měsíc vězněn. Ve firemních záznamech je poznámka, že bez omluvy nenastoupil po dovolené, avšak po propuštění z vězení byl koncem srpna opět ve firmě Baťa přijat, tentokrát na místo chemika v oboru organických lučebnin. Své angažmá ve Zlíně ukončil 19. prosince 1939, protože se mu podařilo získat místo ve firemní filiálce v Borovu¹¹ a legálně tak vycestovat z Protektorátu Čechy a Morava do Jugoslávie. Tam se však téměř okamžitě po příjezdu přihlásil na francouzském konzulátě ke vstupu do československé armády ve Francii, byl přijat do francouzské cizinecké legie a odeslán do Sýrie. V lednu 1940 opustil Bejrút a 24. ledna narukoval v Marseille do československé armády. Během bojů

o Francii byl postřelen do ruky a po francouzské kapitulaci evakuován s ostatními vojáky do Velké Británie.¹²

Nová generace

Válečné roky rodině Sochovských nepřinesly jen strach a starosti, ale také radost z narození dětí. Týden před útokem nacistického Německa na země Beneluxu a Francii, v květnu 1940, se Heleně a Ottovi Sochovským narodil syn Jiří, který již tři roky poté navštěvoval ve vile Na Ladronce nejen prarodiče, ale i svou novorozenou sestřenicí Marii, dceru manželů Šajnových. V roce 1943 se narodila také Ivanka, Jiřího sestra.

Jen několik měsíců po jejím narození přišlo na svět čtvrté vnuče manželů Sochovských, o němž však pražská rodina neměla až do konce války tušení. Voják československé zahraniční armády, podporučík Jiří Sochovský, již počátkem května 1941 požádal ve Velké Británii exilové

Alois Sochovský s vnukem Jiřím kolem roku 1943 Foto: archiv Jiřího Sochovského ml.

9 Archiv rodiny Sochovských, Pracovní knížka Otto Sochovského.

10 Státní okresní archiv ve Zlíně, f. Baťa a. s., Zlín, k. 1106, inv. č. 69, poř. č. 23, Karta zaměstnance Jiřího Sochovského, běžné č. 105.509.

11 Tamtéž.

12 ABS, f. Ústředna státní bezpečnosti Praha (dále jen 305), sign. 305-76-3, Nedatovaný životopis Jiřího Sochovského, s. 81.

ministerstvo národní obrany o svolení ke sňatku se slečnou Patricií Shaw (nar. 17. března 1920), kterou sice britská policie sledovala pro podezření z komunistické činnosti, ale označila ji pouze za *levou intelektuálku, která svoje názory projevuje, jen aby byla zajímavá*.¹³ To naštěstí nebylo na překážku jejich sňatku a v době, kdy Jiří již několik měsíců sloužil jako důstojník v britské armádě,¹⁴ přišel na sklonku roku 1943 na svět jeho prvozený syn André. S rodinou a malým synem však mnoho času nestrávil. Vzhledem k akutnímu nedostatku důstojníků v československých jednotkách v SSSR byl povolán z britské armády a ve skupině štábního kapitána Jiřího Štěrby v srpnu 1944 odeslán přes Teherán do Sovětského svazu.¹⁵ S prvním československým armádním sborem se zúčastnil Karpatsko-dukelské operace a bojů na Slovensku, kam byl letecky vysazen. Po pádu Banské Bystrice v říjnu 1944 bojoval s partyzány v Nízkých Tatrách.¹⁶

Poválečná situace

Radost z konce války umocnilo shledání rodiny Sochovských s Jiřím, tehdy již štábním kapitánem a válečným hrdinou. Ještě v průběhu roku 1945 za ním do Prahy přicestovala i jeho britská manželka Patricia se synem.

Marii Šajnové se však v osobním životě přestalo dařit. Necelý měsíc

Fenomén násilného přesídlování jednotlivců a skupin obyvatel je úzce spojen s komunistickou vládou po roce 1948. Tento způsob perzekuce postihoval odpůrce režimu, politicky nespolehlivé osoby nebo prostě jen osoby nepohodlné. Akce „B“ (byty) byla zaměřena na získání bytů ve velkých městech pro důstojníky rychle rostoucí Československé lidové armády a Sboru národní bezpečnosti. Očista velkých měst od „nepřátelských živlů“ byla navrhována a plánována vládnoucí stranou již od roku 1948, nakonec byla spuštěna v březnu 1952 na základě návrhu ministra národní obrany Alexeje Čepicky „na vystěhování státně nespolehlivých osob nebo osob, které užívají bytu proti veřejnému zájmu“. O výběru postižených rozhodovala speciální komise, která jejich seznamy předkládala politickému sekretariátu ÚV KSČ ke schválení. Do srpna 1953, kdy byla akce zastavena, bylo z Prahy nuceně vystěhováno 1016 rodin.

Zdroj: KAPLAN, Karel (ed.): *Akce B – vystěhování „státně nespolehlivých osob“ z Prahy, Bratislavy a dalších měst 1952–1953*. ÚSD ČSAV, Praha 1992 (Dokumenty o perzekuci a odporu, sv. 2).

před narozením jejího druhého dítěte Jiřího, v červnu 1946, podal František Šajn žádost o rozvod, jíž bylo vyhověno, a manželství bylo v srpnu 1946 rozvedeno.¹⁷ Vlivem měnící se politické situace v Československu záhy postihly rodinu i další závažné události. Alois Sochovský sice v listopadu roku 1947 daroval polovinu svého podniku synu Ottovi, na ten však byla o pouhé čtyři měsíce později uvalena národní správa, která zbavila oba vlastníky možnosti ovlivňovat chod firmy a nakládat s jejími finančními prostředky.¹⁸

Hmotné problémy tak rázem zasáhly celou rodinu. Rozvedené Marie, pečující o dvě malé děti a bez vlastního příjmu, se pravděpodobně týkala i povinnost zaplatit milionářskou daň, a to na základě vlastnictví nemovitosti U Ladronky

a akcií firmy Köppel.¹⁹ Jelikož tuto firmu potkal stejný osud jako podnik Sochovských, neměla Marie na daň prostředky, a tak tíživou finanční situaci pravděpodobně řešila půjčkou u Pražské spořitelny a záložny, za splácení ručila vilou a doufala v obrát k lepšímu. Veškeré naděje její i ostatních členů rodiny však zmařila vyhláška ministra vnitřního obchodu č. 98 ze dne 3. února 1949, kterou byla rodinná firma znárodněna a začleněna do národního podniku Řemeslnické potřeby (ŘEMPO).²⁰ Palčivou otázkou splácení dluhu se Marie rozhodla řešit prodejem poloviny vily, který se uskutečnil v květnu 1949. Novými majitelkami ideální poloviny nemovitosti se staly Wanda Šimková a Libuše Váňová.²¹

Ztráta živnosti, majetku, postavení a emigrace syna Jiřího,²² to vše se

13 NA, f. Ministerstvo vnitra Londýn, k. 323, sign. 2-90-108, Soe-Spi, Záznam k Jiřímu Sochovskému, fol. 11205.

14 VÚA - VHA, f. Ministerstvo národní obrany Londýn, k. 37, sign. 20-23-3, složka Čeští důstojníci pro britskou armádu, Seznam přihlášených důstojníků z 23. 6. 1943.

15 Tamtéž, f. Velitelství vojenské zpravodajské služby - Sbírká 37, sign. 37-13-1, Jmenný seznam členů skupiny kapitána Štěrby (nedatováno), s. 178.

16 ABS, f. 305, sign. 305-76-3, Nedatovaný životopis Jiřího Sochovského, s. 81.

17 SOA v Praze, f. Krajský soud civilní, Rejstřík Cka XXVII, 1946-1947, č. 455.

18 Tamtéž, f. Krajský soud obchodní Praha, k. 879, fasc. A I-69, Alois Sochovský v Praze, Výměr Ministerstva vnitřního obchodu čj. IV/6-75.983/48 o zavedení národní správy a jmenování sboru národních správců z 8. 3. 1948.

19 Alois Sochovský pravděpodobně prostřednictvím svého zetě investoval do akcií firmy Köppel (továrna na gumové zboží a kabely), které byly napsány na Marii Šajnovou. ABS, f. 305, sign. 305-629-1.

20 Tamtéž, Vyhláška Ministerstva vnitřního obchodu z 3. 2. 1949 o znárodnění některých velkoobchodních podniků usněmi a potřebami pro řemeslníky.

21 Katastrální úřad pro hl. m. Prahu, KP Praha, Sbírká listin pozemkové knihy, Trhová smlouva č. d. 1827/49.

22 Ústřední repatriační a restituční komise při ministerstvu zahraničních věcí vyslala Jiřího Sochovského k restituční misi při gene-

dramaticky promítlo do zdravotního stavu Aloise Sochovského. Oznámení o výmazu své firmy z obchodního rejstříku již nepřevzal, protože zemřel pouhý půlrok po zestátnění podniku, který pod jeho vedením prosperoval více než 45 let. Se smrtí svého chotě se velmi těžko smířovala jeho žena Marie. Ke konci roku 1949 ji postihla těžká mozková příhoda a od té doby byla zcela odkázána na péči dcery Marie. Ta matku přestěhovala k sobě do bytu a novým spolujednatelkám se tím uvolnil dvoupokojový byt po manželech Sochovských.

Vystěhování

Nutnost celodenní péče o matku a dvě malé děti Marii Šajnovou přiměla k tomu, aby živila rodinu prací z domova. Teprve po matčině smrti v dubnu 1952 si našla práci jako dělnice v Pražských papírnách. Sociální propad a zařazení po bok dělnické třídy ji však neuchránily před dalším úderem komunistického režimu. Pod číslem 1097 byla speciální komise zařazena do tzv. Akce „B“ (akce byty), jejímž cílem bylo vystěhovat z velkých měst „státně nespolehlivé osoby a osoby, které bytu užívají proti veřejnému zájmu“.

Ačkoliv v té době s ní již v bytě bydlel i rozvádějící se bratr Otto, ačkoliv měla dvě malé děti a pracovala v továrně, byl jí 15. prosince 1952 doručen výměr Ústředního národního výboru

hlavního města Prahy. Ten zrušil její užívací právo na byt U Ladronky č. 1334 a přikázal jí náhradní bydlení v obci Mnichov v okrese Bruntál.²³ Marie Šajnová se sice snažila rozhodnutí všemožně zvrátit – odvolala se k národnímu výboru, ministerstvu vnitra, přinesla potvrzení z továrny o své nepostradatelnosti – ale vše bylo marné. Výměr byl potvrzen a dne 23. ledna 1953 byla s dětmi z vlastního bytu exekučně vystěhována.²⁴

Povoláním strojnice

Za těchto krajně tíživých okolností nabídl Marii pomoc její příbuzný, učitel v obci Vranov v rokycanském okrese, který její rodině poskytl ubytování a pomohl jí v začátcích v novém prostředí. Někdejší uživatelka prvotřídní nemovitosti žijící v dostatku a pohodlí si našla zaměstnání v Západočeských keramických závodech Horní Bříza, pobočný závod Břasy, kde se vyučila strojnicí a podnik jí nabídl ubytování v nuzném domku. Nová životní situace bolestně zasáhla i její děti. V neznámém prostředí, bez podpory rodiny, musela starší Marie bratrovi často suplovat mateřskou péči, protože maminka pracovala na směny a byla málo doma.

Touha po návratu do svého někdejšího domova rodinu neopustila. Jako první odešla do Prahy po absolvování gymnázia v Rokycanech dcera Marie. V komunistickém režimu s odkazem

na rodinný původ na vysoké škole studovat nemohla,²⁵ ale podařilo se jí získat uspokojivou práci v administrativě a bydlení u tety. Marii Šajnové svitla naděje až v roce 1964, kdy se ve vile U Ladronky uvolnil jednopokojový byt. Požádala o návrat a odvolávala se přitom na křivdy spojené s vystěhováním, na svoji dlouholetou práci dělnice i na nevyhovující ubytování ve Vranově. Do své vily se však již nikdy znovu nenastěhovala. Bez naděje na změnu k lepšímu prodala v roce 1967 druhou polovinu domu manželům Miškovým,²⁶ kteří již v roce 1959 odkoupili polovinu nemovitosti od paní Šimkové a Váňové. Peníze z prodeje pak z větší části použila k získání domovnického bytu na náměstí Jiřího z Poděbrad v Praze na Vinohradech. Marie Šajnová se změny politických poměrů, návratu svobody a spravedlnosti nedočkala, zemřela rok před sametovou revolucí.

V roce 2016 inicioval tehdejší předseda Poslanecké sněmovny Jan Hamáček pátrání po osudech stavitelů a prvních majitelů vily na Ladronce.²⁷ Díky tomu a velké dávkě štěstí se podařilo vypátrat dceru původní majitelky, Ing. Marii Holubovou, a jejího bratrance Jiřího Sochovského. V červnu 2017 se v rezidenci uskutečnilo jejich setkání s předsedou Poslanecké sněmovny a byla zde instalována pamětní tabule připomínající pohnutý osud dvacátého století, osud Marie Šajnové a její rodiny.

rálním konzulátu ČSR v Baden-Badenu v březnu 1948. Jeho manželka rozprodala majetek v ČSR a připojila se k němu v dubnu 1948. Pravděpodobně v druhé polovině roku 1949 emigrovali do Velké Británie. ABS, f. Zpravodajská služba generálního štábu (ZS GŠ), svazek a. č. 32221, Jiří Sochovský, Záznamy o činnosti J. Sochovského.

23 ABS, f. Historický fond MV (H), a. č. H-282, sv. 9, Šajnová Marie, Výměr Ústředního národního výboru hlavního města Prahy z 15. 12. 1952 zn. B-40-1334-846/52/Je/Sch., s. 18.

24 Tamtéž.

25 Vysokou školu, Stavební fakultu ČVUT, absolvovala dálkově až po svatbě, kdy si změnila jméno.

26 Katastrální úřad pro hl. m. Prahu, KP Praha, Sběrka listin katastru, Trhová smlouva č. 2256-127/67.

27 Kancelář Poslanecké sněmovny odkoupila od rodiny Miškových dům č. p. 1334 se stavební parcelou dne 28. 11. 1995. APS, Stavební archiv, HSO-655/95, Kupní smlouva z 28. 11. 1995.